

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 83.947 van 8 december 1999

A. 61.164/VI-12.198

In zake : **VANDEWIELE** Didier,
chemin du Renard 11
7750 Mont de l'Enclus,
tegen :
de gemeente Mont de l'Enclus.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 2 december 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Didier VANDEWIELE de nietigverklaring vordert van het besluit van 13 juli 1994 van de gemeenteraad van Mont de l'Enclus, waarbij hem als tuchtstraf schorsing in zijn ambt van veldwachter voor de duur van één maand opgelegd wordt;

Gelet op arrest nr. 77.694 van 16 december 1998 waarbij de debatten worden heropend;

Gezien het aanvullend verslag van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 maart 1999 waarbij de neerlegging van het dossier en het aanvullend verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 1 december 1999;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. Daniel GUILLY, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan schending van artikel 299 van de nieuwe gemeentewet en van de rechten van verdediging, doordat verzoeker en zijn verdediger niet opgeroepen zijn en bijgevolg niet konden aanwezig zijn op de gemeenteraad toen de bestreden beslissing genomen werd;

Overwegende dat het algemene beginsel van de rechten van verdediging weliswaar vereist dat het personeelslid, in voorkomend geval bijgestaan door de raadsman van zijn keuze, gehoord wordt door de overheid die zich in tuchtzaken dient uit te spreken - wat trouwens in verband met de personeelsleden van de gemeenten bepaald wordt in artikel 299 van de nieuwe gemeentewet, waarnaar in het middel wordt verwezen -, maar niet bepaalt dat, wanneer die overheid een

collegiaal orgaan is, de betrokkene aanwezig moet zijn bij de beraadslaging en de stemming van dat orgaan;

Overwegende dat in het onderhavige geval verzoeker op 9 juni 1994 door de gemeenteraad in zijn verweermiddelen gehoord is; dat hij niet meer hoefde te worden opgeroepen voor de vergaderingen waarop die raad moest beraadslagen en zich uitspreken; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een tweede, reeds in het voormelde arrest nr. 77.694 uiteengezette middel hieraan ontleend wordt dat de gemeenteraad, toen hij op 1 juli 1994 een eerste maal bijeengekomen is om te beraadslagen, bij die gelegenheid geen enkele beslissing genomen heeft en derhalve niet opnieuw op 13 juli 1994 kon bijeenkomen om "op die datum terug te komen op een onbestaande beslissing, zoals hij plechtig verklaart"; dat hij opmerkt dat de notulen van de vergadering van 1 juli 1994 trouwens niet goedgekeurd zijn;

Overwegende dat immers, zoals in arrest nr. 77.694 wordt opgemerkt, de gemeenteraad op 1 juli 1994 geen enkele beslissing genomen heeft; dat bijgevolg niets hem belette om het punt opnieuw op de agenda te plaatsen, opnieuw te beraadslagen en zich op 13 juli 1994, zoals hij gedaan heeft, opnieuw uit te spreken, zelfs als hij de notulen van de vergadering van 1 juli niet heeft goedgekeurd of, wat het geval lijkt te zijn, als hij geweigerd heeft dat te doen omdat die notulen niet met de werkelijkheid overeenstemden; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een derde middel ontleend wordt aan schending van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet, van artikel 5.3.2.1. van het tuchtrecht van het gemeentepersoneel en van de rechten van verdediging, alsmede aan ontoereikende motivering,

doordat het verslag van de hoofdveldwachter niet voldoende de feiten aantoont die de straf hebben gerechtvaardigd waarin het bestreden besluit voorziet, omdat de steller van dat verslag geen getuige is geweest van de feiten die hij weergeeft, de staat van dronkenschap op het ogenblik van de feiten niet aangetoond is, evenmin als het besturen van een voertuig in staat van dronkenschap, en, wat betreft de overtreding, waarvan gewag wordt gemaakt in de oproeping voor de hoorzitting voor de gemeenteraad, van de bepalingen vervat in artikel 216 van de nieuwe gemeentewet inzake de onverenigbaarheden, verzoeker de stukken niet heeft kunnen inzien die die overtreding zouden hebben aangetoond; dat hij in zijn laatste memorie in het bijzonder onderstreept dat zijn beweerde staat van dronkenschap uit geen enkel gegeven, getuigenis of stuk van het dossier blijkt, evenmin als het besturen van een voertuig in die staat; dat hij voorts stelt dat het verwijt betreffende de uitoefening van een niet-verenigbare activiteit niet in aanmerking genomen is, maar oorspronkelijk aangevoerd is en de gemeenteraadsleden ongunstig had kunnen beïnvloeden;

Overwegende dat de gemeenteraad na de hoorzitting en na afloop van zijn beraadslaging het verwijt dat een activiteit uitgeoefend is die wettelijk onverenigbaar is met het ambt van verzoeker niet in aanmerking genomen heeft; dat de gemeenteraad, doordat hij daarmee geen rekening heeft gehouden, er niet door kon worden beïnvloed;

Overwegende dat in het bestreden besluit de volgende grieven ten laste van verzoeker worden gelegd : staat van dronkenschap in de uitoefening van zijn ambt; beledigen en slagen van de gemeentesecretaris; verzet tegen en beledigingen ten aanzien van de hoofdveldwachter, weigering om een alcoholtest te ondergaan; besturen van een voertuig in staat van dronkenschap; dat de afgelegde getuigenissen, alsmede het

verslag van de hoofdveldwachter - waartegen verzoeker zich voor de gemeenteraad heeft kunnen verdedigen - aantonen dat de grieven overeenstemmen met de werkelijkheid; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een vierde middel ontleend wordt aan ontoereikendheid van de motivering, doordat enerzijds verzoeker niet kon worden verweten in zijn sector cafés te hebben bezocht bij gebrek aan een reglement dat dat verbiedt, terwijl hij, inzonderheid, om zijn ambt correct uit te oefenen met het publiek in contact dient te komen, en anderzijds nodeloos verwezen is naar artikel 216 van de nieuwe gemeentewet, dat betrekking heeft op de onverenigbaarheden; dat hij in zijn laatste memorie onderstreept dat hem taken waren opgelegd in inrichtingen van de horecasector en dat op basis van het feit dat hij zich van die taken heeft gekweten niet gesteld kon worden dat hij in staat van dronkenschap verkeerde; dat hij opmerkt dat de hoofdveldwachter erkend heeft dat hij "onder de invloed van geneesmiddelen was toen de feiten gepleegd zijn";

Overwegende dat in de bestreden beslissing verzoeker niet verweten wordt in strijd met de reglementen cafés te hebben bezocht; dat in die beslissing de grief betreffende de onverenigbaarheden niet in aanmerking genomen wordt; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat een vijfde middel ontleend wordt aan schending van artikel 302 van de nieuwe gemeentewet, doordat verzoeker niet op een geldige wijze zijn tuchtdossier vóór 20 mei 1994 heeft kunnen inzien; dat verzoeker opmerkt dat immers vóór die datum de gemeentesecretaris met vakantie was en dat dossier had meegenomen; dat hij in zijn laatste memorie betoogt dat "uit een document ondertekend door de toenmalige burgemeester blijkt dat hij zich verschillende malen bij

het gemeentebestuur aangemeld heeft om het tuchtdossier in te zien en dat dat dossier hem niet kon worden overgelegd omdat het opgeborgen was in het kantoor van de gemeentesecretaris en de dienstdoende gemeentesecretaris er geen toegang toe had"; dat hij voorts stelt dat "ingeval hij er zou hebben op aangedrongen inzage te krijgen van het dossier, de gemeentesecretaris het hem zeker nooit zou hebben laten inzien"; dat hij van oordeel is dat hem derhalve het recht ontzegd is om dat dossier in te zien binnen een termijn die toereikend was om zijn verweer te kunnen voorbereiden;

Overwegende dat verzoeker op 17 mei 1994 opgeroepen is voor een hoorzitting, die op 9 juni 1994 zou plaatshebben; dat hij op 20 mei 1994 het tuchtdossier geraadpleegd heeft; dat hij weliswaar het recht had om het vanaf de oproeping te raadplegen, zoals artikel 302 van de nieuwe gemeentewet bepaalt, maar niet aantoonde dat de termijn van 21 dagen waarover hij beschikte om zijn verdediging voor te bereiden na het dossier te hebben geraadpleegd, ontoereikend zou zijn geweest; dat verzoeker derhalve van geen enkel belang doet blijken om het middel aan te voeren; dat dat middel niet opgaat;

Overwegende dat een zesde middel ontleend wordt aan schending van artikel 307, derde lid, van de nieuwe gemeentewet, doordat bij de kennisgeving van het bestreden besluit verzoeker niet in kennis gesteld is van de mogelijkheid om bij de bestendige deputatie beroep in te stellen, noch van de termijn waarover die overheid beschikte om uitspraak te doen; dat hij betoogt dat hij immers bij de bestendige deputatie beroep kon instellen, zowel krachtens het Waals decreet van 20 juli 1989 houdende organisatie van het toezicht op de gemeenten, de provincies en de intercommunales van het Waalse Gewest als krachtens het tuchtrecht van het gemeentepersoneel van de verwerende partij;

Overwegende dat volgens artikel 307, derde lid, van de nieuwe gemeentewet "in de kennisgeving van de beslissing (...) melding (wordt) gemaakt van de bij de wet bepaalde rechtsmiddelen en van de termijn waarbinnen ze uitgeoefend kunnen worden"; dat het niet vermelden van die rechtsmiddelen in de handeling waarbij van die beslissing kennis wordt gegeven, evenwel niets kan afdoen aan de wettigheid van die beslissing; dat bovendien geen enkele wetsbepaling voorziet in de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de overheid die belast is met het vernietigstoezicht; dat er geen verplichting bestaat om aan die overheid een bezwaarschrift toe te zenden en dat bezwaarschrift gewoon tot gevolg heeft dat de termijn om bij de Raad van State beroep in te stellen wordt gestuit; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie twee andere nieuwe middelen overneemt uit zijn tweede verzoekschrift van 13 december 1994, dat bij arrest nr. 77.694 "ratione temporis" niet-ontvankelijk verklaard is; dat hij met die middelen de onregelmatigheid van de gevolgde procedure laakt :

- doordat enerzijds de aan de gemeenteraadsleden overhandigde stembriefjes "geen enkel vak voor de onthoudingen bevatten, noch een vak voor de kwijtschelding van de straf, alleen een vak "tegen" onderaan het stembriefje toegevoegd was en geen enkele keuze kon worden gemaakt omtrent enige straf", terwijl ieder gemeenteraadslid "de mogelijkheid moet hebben om zich hetzij voor de (voorgestelde) straf, hetzij tegen die straf uit te spreken of nog om zich van stemming te onthouden" en die verschillende keuzemogelijkheden duidelijk moeten blijken uit de stembriefjes;

- doordat anderzijds de beslissing genomen is toen de gemeentesecretaris een klacht had ingediend wegens toegebrachte slagen, terwijl in geval van strafvervolgning de tuchtoverheid moet wachten op de gerechtelijke

beslissing alvorens een uitspraak te doen, wanneer het personeelslid de feiten niet erkent of ze betwist;

Overwegende dat, zonder dat hoeft te worden onderzocht of die in een laatste memorie verwoorde middelen ontvankelijk zijn, het voldoende is vast te stellen dat ze feitelijke grondslag missen en niet opgaan; dat immers blijkt dat de stembriefjes die in casu gebruikt zijn en die de verwerende partij overlegt elk gemeenteraadslid in staat stelden, hetzij te stemmen voor elk van de bij de wet bepaalde straffen, waarnaar in afzonderlijke vakken verwezen wordt, hetzij te stemmen tegen enige straf, in een daartoe bestemd vak, of nog zich van stemming te onthouden, wat de gemeenteraadsleden konden doen door geen enkel van de genoemde vakken zwart te maken; dat overigens, zoals verzoeker op de hoorzitting toegegeven heeft, aan het door de procureur des Konings onder nr. 459501216/94 ingestelde onderzoek op 31 mei 1994 geen gevolg is gegeven, dit is vooraleer het bestreden besluit genomen is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op acht december 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET,	kamervoorzitter,
HANSE,	staatsraad,
LEWALLE,	staatsraad,
HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.